НОВА ЗОРА

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

www.zora-news.com
София
Година XXVII
(XXXV)
Вторник,
3 декември 2024 г.
брой 45
Цена 2 лв.

„НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: *„Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“*

БЪРНАРД ШОУ, “ДЖЕНТЪЛМЕНСКИЯТ“ ГАЗ И КРЕМАТОРИУМИТЕ

(Малко известни цитати)

„Ако желаем определен тип цивилизация и култура, трябва да унищожим хората, които не се вписват в тях.“

Бърнард Шоу

Проф. Ивайло ГРУЕВ, преподавател по политология в Университета в Отава, Канада

Изборът на пиесата *„Оръжията и човекът“* в Народния театър *“Иван Вазов“* изиграла ролята на лакмус за необяснимо завишената толерантност на местното, туземно население, разбирай, – българите, да аплодират собствения си статут на *“inferiorrace” - ”низша раса“*, един от предпочитаните термини от лексиката на автора на пиесата.

Както е известно, според философията на **Бърнард Шоу**, основаваща се на евгениката, категорията *“низша раса”* **подлежи на заличаване - ефемизъм за физическо изтребление.** Все пак има едно смекчаващо послание - неговото предложение е това да стане, забележете, по *“джентълменски“*, сиреч приемлив, дори *“хуманен начин“*. Но за това - по-късно.

Шоу е известен основно с Нобеловата награда за литература (1926), както и със **своите 60 пиеси**, една от които, именно *“Оръжията и човекът“*, е многократно поставена в Бродуей. В тази пиеса са играли **Лоурънс Оливие, Марлон Брандо, Кевин Клайн и в последно време - Джон Малкович.**

На стр. 2

На 29 ноември 1877 година започва героичният зимен поход на руската армия през Стара планина. Освободен е Орхание - дн. Ботевград.

След успешните битки при Правец, Етрополе и под връх Баба Западният отряд на ген. Гурко предприема тежък преход в посока София. Под връх Баба са погребани 816 воини от руската армия, загинали в битки или от замръзване. Над 700 етрополци помагат на освободителната армия, като прокопават пъртини, дърпат с волски коли артилерията и превозват ранените обратно в Етрополе. Тези два паметника са издигнати и поддържани от внуците на българските помощници от Етрополско, повечето от които пазят в родовата си памет подробности от онези битки.

Изборите показаха, че Тръмп бе подкрепен отвсякъде

Разговор на Бойчо Дамянов с д-р Самюел Шуберт* специално за в. „Нова Зора“

Бойчо Дамянов:

- Как оценявате победата на Тръмп на току-що проведените в САЩ президентски избори?

Самюел Шуберт:

- Неолибералният глобален модел, който демократите експортираха по целия свят в продължение на последните десетилетия, претърпя пълен провал и получи силен шамар в лицето.

В международен аспект ни предстои да видим дали Тръмп има свой *„американски проект“*, различен от досегашния. Дали е наясно с последиците за САЩ, ако загубят командните висоти в нормативно-правната система в международната търговия и финанси. И дали в резултат на обявените от него мерки не би възникнало ново разделение на света и свиване по площ и обем на световната капиталистическа икономика както преди 1991 г.

- Резултатите от прехода бяха неочаквано добри за неолибералите.

- Да, наистина, жизненото равнище и благоденствието скочиха силно нагоре - Китай, Русия, Източна Европа и т. н. Натрупани бяха милиарди долари, американската икономика преживя истински скок през деветдесетте.

- Защо САЩ не бяха склонни да споделят част от това богатство с страните, за чиято сметка забогатяха?

- На Запад държавата не притежава дялове в концерните и не може да им налага решения.

Бойчо Дамянов

Д-р Самюел Шуберт

- Именно концерните с политическата подкрепа на администрацията решиха да инвестират в Китай и да го превърнат в модерен индустриален гигант?

- Те се надяваха, че успоредно с извличането на огромна икономическа изгода ще установят в Китай и в Русия неолиберална пазарна и политическа система, чрез която да могат да се намесват в управлението им. Но богатствата, извлечени от бившите социалистически страни, бяха обсебени от малка група хора, които натрупаха свръхбогатства.

Изтокът вече не е чак толкова различен от западния неолиберален модел, но не е и част от него - особено Китай, Русия, Северна Корея и Иран, които проявяват и стремеж към консолидация и независимост.

На стр. 2

ISSN 1310-8492

9 770131 084927 > 45

БЪРНАРД ШОУ, "ДЖЕНТЪЛМЕНСКИЯТ" ГАЗ...

От стр. 1

Но далеч по-малко известен е фактът, че **Бърнард Шоу е възторжен поклонник на Сталин, Мусолини, и особено на Адолф Хитлер**, с когото двамата освен идеологическа синхронизация имат и редица изненадващи сходства в чисто личен план. **Както Хитлер, така и Шоу, са вегетарианци, и двамата никога не вкусват алкохол, не пушат и имат, нека го наречем така, особено отношение към слабия пол.** И двамата остават ергени до напреднала възраст. Хитлер се жени на 56 години, Шоу - на 45 г. Разбира се, има и разлики – известно е, че въпреки продължилия четиридесет и пет години брак на **Шоу с Шарлот Пейн-Тауншенд**, този брак никога не е бил физически консумиран. **Но най-значителното сходство между Шоу и Хитлер, без съмнение, е тяхната патологична омраза към евреите.**

Възгледите на Бърнард Шоу

Шоу жонглира, бидейки *едновременно* (без да използва техниката на клонирането) отявлен анархист, ярък защитник на фашизма и пламенен социалист, плюс пожизнен член и ярък агитатор на известното с левичарските си възгледи **Фабианско дружество**. Ето какво пише **Джордж Оруел** по този повод:

"Английските писатели, които смятат комунизма и фашизма за едно и също нещо, неизменно твърдят, че и двете са чудовищни злини, с които трябва да се борим до смърт; от друга страна, всеки англичанин, който вярва, че комунизмът и фашизмът са противоположности, ще почувства, че трябва да застане на страната на единия или на другия.

Единственото изключение е Бърнард Шоу, който при всеки случай в продължение на няколко години обявяваше комунизма и фашизма за почти едно и също нещо и подкрепяше и двата."

Очевидно, дълбоко проблемно от аналитична гледна точка, такова противоречиво твърдение внушава заключението, че **идеалният свят на Шоу не е светът на комунизма, а по-скоро един тоталитарен свят**, управляван от желязната ръка на изключително надарени, според неговите думи, диктатори (имайки предвид основно Хитлер), ръководещи безпогрешно унизената, бореща се за физическото си оцеляване, дълбоко необразована, неориентирана работническа класа.

Така идеалният свят на Бърнард Шоу е светът на фашизма.

За да не бъда голословен, прилагам няколко цитати, илюстриращи тези негови възгледи:

„Нацисткото движение в много отношения предизвиква моите най-горещи симпатии." – Джордж Бърнард, London Morning Post, (3 декември 1925 г.)

„Хитлер е изключително забележителен човек, много способен човек." („Shaw Heaps Praise upon the Dictators: While Parliaments Get Nowhere", "Шоу възхвалява диктаторите: Докато парламентите не стигат до никъде", NYT, Ню Йорк Таймс, 10 ноември, 1933 г.)

„[Мусолини беше] по-наляво в политическите си възгледи, отколкото всеки от неговите социалистически съперници." „Социализъм и превъзходни мозъци: Политическата мисъл на Бърнард Шоу", Гарет Грифит, Routledge, (2002) p. 253, Manchester Guardian (1927)

„Някои от нещата, които Мусолини направи, и някои, които той заплашва да направи, отиват по-далеч в посоката на социализма, отколкото английската Лейбъристка партия би могла да се осмели да отиде, ако беше на власт." (Писмо от Г. Бърнард Шоу до приятел, „Защитата на Мусолини от Бърнард Шоу" (7 февруари 1927 г.)

"Като горещ комунист аз подкрепям фашизма." Бърнард Шоу, The News Chronicle, „Предизвикателството на черните ризи" (17 януари 1934 г.).

Кои са идеологическите корени на странните меандри на очевидната фиксация на Шоу върху тоталитаризма? Най-вероятно можем да ги открием в аналите на **Фабианското движение**, чиято мисия е създаването на един **хармоничен, съвършен свят, в който неравенството, експлоатацията, насилието не съществуват,** превърнали се в анахронизъм от миналото. Отговорът на въпроса как е възможно създаването на подобно съвършено общество, което сякаш никога не е напускало пределите на *"Градината на Еден"*, макар и парадоксален, притежава своя собствена фаустовска логика. **Отговорът на Шоу е един –** *чрез насилие.*

Както е известно, при свое посещение в Съединените щати Шоу директно апелира за радикална, фундаментална промяна на политическия модел на репрезентативната либерална демокрация (осъществена за първи път именно в тази държава) - традиция, с която без съмнение се гордеят САЩ и която е основоположна част на нейното политическо кредо. Ето какво пише Шоу:

"Вие, американците, толкова се страхувате от диктаторите. Диктатурата е единственият начин, по който правителството може да постигне нещо. Вижте до каква каша доведе демокрацията. Защо се страхувате от диктатурата?"

Пример:

Ето какво пише през 1907 г. британският консервативен автор **Джордж Хил** в своя труд *„Наследственост и селекция в социологията"*:

„Британската раса поради своя гений за експанзия трябва непременно да елиминира по-низшите раси, които стоят на пътя ѝ. Всяка висша раса в историята е правила същото и е била длъжна да го направи."

Независимо че от началото на 20-ти век част от интелектуалния елит на поствикторианска Англия, както и на континентална Европа са били силно повлияни от евгениката, вероятно малко автори така страстно са агитирали в продължение на десетилетия за масовото изтребление на *"излишните"* хора както **Джордж Бърнард Шоу**.

Есенцията на тази екстравагантна *"политическа философия"*, ако мога така да се изразя, се базира на **универсализма на един първичен социален дарвинизъм, при който естествената селекция на базата на природните закони е иззета и легитимирана от тоталитарната държава.** В този утопичен *"съвършен свят"*, подчинен на универсализма на един безкомпромисен утилитарен принцип, това, което наричаме с думите банална хуманност, просто отсъства.

В това Шоу не вижда нищо смущаващо.

Да си припомним отново неговите думи.

"Ако желаем определен тип цивилизация и култура, трябва да унищожим хората, които не се вписват в тях."

Следният цитат е особено красноречив:

"Мисля, че би било добре да накараш всички да се явят пред подходящо назначен съвет, точно както биха могли да се явят пред комисаря по данъка върху доходите, да кажем на всеки пет години или на всеки седем години, просто да ги поставите там и да ги попитате: „Господине или госпожо, ще бъдете ли

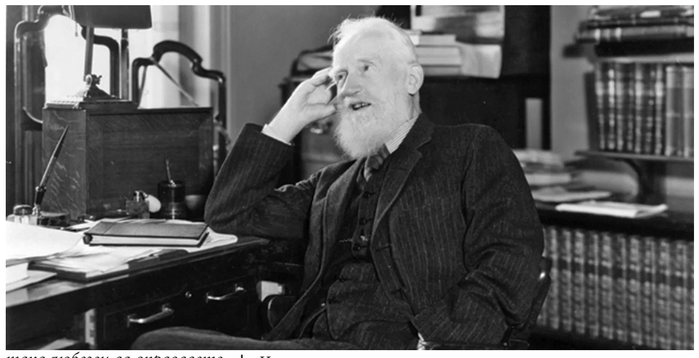

„Нацисткото движение в много отношения предизвиква моите най-горещи симпатии." – Джордж Бърнард, London Morning Post, (3 декември 1925 г.)

така любезен да оправдаете съществуването си?"

Ако не произвеждате толкова, колкото консумирате, или може би малко повече, тогава, разбира се, не можем да използваме големите организации на нашето общество, за да ви поддържаме живи, защото животът ви не ни носи полза и не може да бъдете много полезни за себе си... Апелирам към химиците да открият хуманен газ, който да убива мигновено и безболезнено.

Накратко, джентълменски газ – смъртоносен във всички случаи, но хуманен, не жесток." (The Listener, списание BBC, Лондон7 февруари 1934 г.)

Десетилетия наред Шоу продължава да бъде апологет на политиката на откровен геноцид, нещо повече, удивителното е, че след края на Втората световна война **той отказва да промени възгледите си дори след публикуването на чудовищните престъпления срещу милионите жертви в концентрационните лагери в Аушвиц, Дахау и Треблинка. Шоу е това, което днес наричаме "Holocaustdenier" (отрицащ Холокоста)**, защитавайки фашисткия режим с извинението, че милионите жертви в лагерите на смъртта са в резултат на неефективна администрация. Друг, сам по себе си показателен факт - **Шоу е един от малкото критици на Нюренберския процес, осъждащ фашистките военни престъпления срещу човечеството.**

Шоу, Еврейският въпрос и *"The Final Solution"*

Няколко малко известни цитати:

"Без съмнение евреите са отвратителни същества. Всеки компетентен историк или психоаналитик може да представи много неоспорими доказателства, за да докаже, че за света би било по-добре, ако евреите никога не са съществували."

(„Ню Йорк Таймс", 24 ноември 1933 г.):

„Нацисткото движение в много отношения има моите топли симпатии; всъщност бих могъл справедливо да твърдя, че хер Хитлер е отхвърлил Карл Маркс и може да се включи под знамената на Бърнард Шоу."

(Интервю от The Sunday Dispatch юни 1933 г.)

„Вместо да унищожава евреите, той [Хитлер] трябваше да каже: Ще толерирам евреите във всякаква степен, стига никой евреин да не се жени за еврейка. Така той може да изгради силен, солиден германски народ."

(„Ню Йорк Таймс", 24 ноември 1933 г.):

„Предайте на полковник Гьоринг моите комплименти, че съм подкрепил режима му в Англия до степен да стане непопулярен, и че все още продължава да го прави по всички въпроси, по които той и **Хитлер** *отстояват постоянни истини и истинска Realpolitik."*

(Писмо до Зигфрид Требич, юни, 1935 г.)

По този повод ето какво пише американският автор Сол Сингер в *„Хроника на еврейската история"*:

"Шоу със сигурност имаше предвид конкретно да включи убийството на евреите, но настоявайки да го правят толкова хуманно, колкото могат да си позволят. Както всички знаем, нацистите наистина са измислили газ, който са използвали ефективно, за да убият милиони евреи в крематориумите.

Въпреки че няма окончателно доказателство за този факт, може логично да се предположи, че великият Джордж Бърнард Шоу е бил „бащата" на използването на газа Zyklon B при осъществяването на „Окончателното решение" на Хитлер."

Но да се върнем към темата в Народния театър *"Иван Вазов"*. Според мен **причината за избора именно на тази пиеса бе да предизвика очакваната реакция от страна на** *"низшата раса"*. Изборът на премиерата да **съвпадне точно с датата на битката при Сливница (7 ноември 1885 г.), в която загиват 1800 български войници и офицери, едва ли може да бъде приет като случаен.** Именно тази битка решава бъдещето на държавата, която днес наричаме България, тоест на тази България след Съединението. **Германският акт на Съединението, одобрен от младия, едва 28-годишен княз Александър Батенберг, силно раздразва великите сили: Хабсбургската империя, Германската империя, Отоманската империя, и разбира се, Британската империя, като редът, по значимост, всъщност е обратен.** Великите сили на Запад са силно обезпокоени от създаването на **голяма, самостоятелна и независима държава, чийто етнос, култура, религия и идентичност са близки до имперска Русия. Това не може да бъде допуснато в центъра на Балканите.**

Но да се върнем отново към пиесата на Шоу.

"Низшите раси" - евреите, циганите, негрите, психично болните, хомосексуалните (тогавашните ЛГТБ-та) и *забележете, славяните, всички те влизат в категорията на т. нар. "низша раса", или "унтерменшен" (подчовеци)*. Защо казвам това? След протеста пред Народния театър известен български актьор нарече протестиращите с термина *"говеда"*, нещо, което само по себе си не само прекрачва добрия тон, но и надхвърля лексиката на Бърнард Шоу за *"низшата раса"*, за която, както вече знаем, според него, бъдещето ѝ е повече от ясно.

Задавам въпроса: В какъв контекст **проф. Стоянович** обрисува случващото се пред Народния театър *"Иван Вазов"* като сблъсък на *"два свята – единият от които е излишен"*.

Не си ли дават сметка авторите на подобни изказвания, че всъщност те откровено заимстват от речниковия репертоар на една мракобесна идеология, или подобно твърдение е по-скоро несъзнателно, тъй като днес властва друга, различна идеология - тази, която в последно време много наблюдатели наричат идеология на неолиберален фашизъм?

Но днес употребата на такава риторика е нещо прието.

Въпрос: Кой и как ще направи света на протестиращите излишен?

И в какъв смисъл излишен?

В смисъла на Бърнард Шоу?

От стр. 1

Изборите показаха, че Тръмп бе подкрепен отвсякъде

- А останалите страни от БРИКС?

- Бразилия, Индия и Саудитска Арабия са опортюнисти и се опитват да извлекат икономическа полза за себе си, да останат свързани с долара и с неолиберален глобален икономически ред. В сравнение с тях по-горе споменатите страни разглеждат Запада като заплаха за своята културна и национална идентичност, което е далеч по-дълбоко от едно икономическо противопоставяне.

- Защо тогава Бразилия и Индия не остават в зоната на Запада, а участват БРИКС?

- Безспорно те имат икономически интереси за сътрудничество и със страните от БРИКС. Има го има и факторът на протест и еманципация по отношение на колониалното ограбване, на което са били подложени столетия наред от Запада. Но те не биха искали да попаднат под нова зависимост, този пъ от Китай или Русия. Но ако утре САЩ или ЕС кажат, че спират да поставят *„демократични и културни условия"* за икономическа помощ и инвестиции, като единственото им изискване ще бъде да се прекратят икономическите връзки с Китай и Русия, БРИКС ще се разпадне.

- В такъв случай как би могъл неолибералният модел да стане атрактивен и да работи, без да доминира и ограбва по-слабите?

- Това е един от най-бръшлянтните въпроси, които някой някога ми е задавал! Въпрос, на който наистина нямам отговор.

Може би отговорът е в историята и идеологията на САЩ и Запада през последните 250 години. Александър Хамилтън, един от основателите на САЩ и създател на Американската икономическа школа (1789), твърди, че правителството следва да създава възможности за забогатяване на отделните граждани, което неминуемо води до забогатяване на нацията.

До Клинтън нещата с Русия и Китай вървяха горе-долу добре, но по време на управлението му започна натиск за промени в ценностната система, с което бе преминат един непозволен рубеж. Като венец на всичко през 2016 г. Хилари Клинтън обяви, че Америка е изключителна и незаменима държава. Крайно нескопосано изказване, дори и да си го е мислила, не трябваше да го казва. То е оскърбително дори и за западните страни-съюзници като Франция и Британия, да не говорим за Русия, Китай, Индия или която и да било друга страна или култура.

Така възникна и се разви БРИКС, където водещи са Русия и Китай.

- Би ли могла неолибералната система в днешните условия да се трансформира?

- За съжаление след разпадането на СССР и Варшавския договор САЩ заеха крайно арогантна позиция в ролята си на единствен лидер в света.

С поредица от най-вече военни действия, като окупирането на Ирак, влизането в Афганистан и разтурването на Либия, те загубиха своя авторитет.

- Каква е днес вътрешнополитическата ситуация в САЩ?

- Има една влиятелна група от хора в Демократическата партия, които определят себе си като *„неолиберален прогресивен градски елит"*. Те живеят главно по двете крайбрежия и в по-големите градски центрове във вътрешността на страната. Влагат много пари в образованието си и започват да вярват, че знаят всичко по-добре от другите, че техният път е най-правилният и че са богати, защото са по-умни. Останалите са бедни, защото са глупави и примитивни. Истината е, че този елит е в окаяно състояние, дадох ви пример с Хилари Клинтън.

- Как се стигна до тези резултати на изборите?

- Изборите показаха, че Тръмп бе подкрепен отвсякъде. Това не беше победа само за него, а едно демонстративно затръшване на вратата пред целия *„либерално-прогресивен"* истеблишмънт, който тресканото се опитваше да вкара всички в калъпа на своя мироглед за живота и света. Известно време хората го търпяха, защото икономиката все още вървеше добре, цените бяха ниски и всеки затваряше очи за техните приумици.

- Защо, след като най-добрите икономисти обслужват *"либерално-прогресивната"* **върхушка, не можа да бъде предотвратен икономическият спад?**

- Това е наистина добър въпрос - защо умни и образовани хора правят глупости. Имам само едно обяснение - от надменност и самонадеяност.

Богатството, което натрупа американското общество през последните 100 години, е невероятно и страната показа в това отношение огромен успех.

Не бих могъл да кажа, че е най-добрата система, но е най-успешната, която познаваме досега.

Но като всяка друга успешна система тя излезе извън контрол. Започна преходът от свободна политическа среда към общество, в което човекът не е социално свободен.

И това силно разочарова хората, засегна техните дълбоки чувства и в момента, в който икономиката блокира, обществената система вече стана неприемлива за по-голямата част от населението. При това не само в САЩ, но и по целия свят.

- В навечерието на изборите като че ли беше постигнат някакъв компромис между противостоящите елитни групировки?

- Много се надявам да е така, това е най-логичният начин за намиране на изход от съществуващата криза и единственият способ за функциониране на свободното общество.

- Какво ще иска да постигне Тръмп през следващите четири години?

- Не се наемам да прогнозирам, защото не зная дали самият той го знае. Едва ли е способен да гледа толкова далеч в бъдещето.

Той обяви, че ще намали данъците, но това няма да засегне малките фирми. Ако въведе вноски мита, дори само 2-3%, това веднага ще подсили инфлацията и ще бъде бедствие, особено за ниската и средната класа, а богатите ще получат допълнителни облаги.

- Колко дълго ще управляват републиканците?

- Не очаквам т. нар. *„крайно прогресивни леви"* от Демократическата партия скоро отново да се доберат до властта. Идеите им се разминаха твърде силно с разбиранията на избирателите и с времето. Дори се стигна до силен трус в самата Демократическа партия, много хора от средата избягаха и се обединиха със средата на републиканците.

- Каква ще бъде политиката към ЕС и към останалите райони на света?

- В управляващия елит на ЕС идеите, които доминират в момента, са *„прогресивно-либералните"*, но напоследък и там започна ерозия. В Австрия една трета от избирателите гласуваха за дясно управление. Във Франция също има придвижване надясно, следват Унгария, Словакия. ЕС има нужда от нова политика, която да съответства на новия идеологически избор в САЩ, което ще създаде по-добри възможности за сътрудничество с републиканците във Вашингтон.

Що се отнася до света - в най-радикалния случай САЩ ще въведат 10-15% мита за всички вносни стоки, ще изтеглят американските войски от Европа и ще намалят военното си присъствие във всички останали части на света. Ако престанат да се ангажират активно с международни въпроси и да разглеждат различни райони на света като зони на своите национални интереси, ще могат да ориентират повече финансови и материални ресурси за вътрешни нужди.

- При какви обстоятелства би могла Украйна да спечели войната, в т. ч. и с помощта на Запада?

- При никакви, казвам ви го най-сериозно. Тя няма повече никакъв шанс - не толкова от липсата на военна техника и снаряди, колкото от липсата на хората.

На стр. 4

**Д-р Самюел Шуберт е ректор на виенския клон на реномирания университет „Уебстър" и е водещ американски експерт в областта на международните отношения, енергийната политика и Източна Европа. Завършил е политически науки в университета „Джорджа Вашингтон" в САЩ. Работил е като консултант към ООН и Европейския парламент. Активен участник е в Американската асоциация за политически науки с профил защита на културното наследство по време на конфликти.*

Фарисейщина, до болка позната на българския народ

Страхил АНГЕЛОВ

След протеста на 7 ноември пред Народния театър срещу антибългарския пасквил на Бърнард Шоу *„Оръжията и човекът“* в *т. нар. „национални“* телевизии започна истински публичен трибунал, в рамките на който всички, не одобряващи поставянето на точно тази пиеса на сцената на държавния театър, **бяха наричани цензори, говеда, комплексари, уроди, путинисти, копейки, войнстващи простаци и как ли още не.**

Стигматизацията и етикетирането на протестиращите се дирижираше от т. нар. *„журналисти“* в казионните корпоративни СМИ, които тенденциозно канеха само и единствено активисти на ППДБ и грантови общественици и творци, чиято фарисейщина е вече до болка позната на българския народ.

Същите от години ни се налагат като *„културен елит“* предимно от екраните на две частни телевизии с неясна собственост и доста съмнителна обективност, към които за съжаление е прикачена и националната ни телевизия, която директорът Кошлуков, управляващ с отдавна изтекъл мандат, е превърнал в пропаганден канал на войнстващия либерализъм.

Естествено в защита на постановката, чието поставяне на националната ни театрална сцена е откровена провокация от страна на директора на Народния театър *„Иван Вазов“* **Васил Василев,** въстанаха на първо място жълтопаветните розови хунвейбини.

Тази креслива нишова общност, която обитава предимно центъра на София, винаги е заставала зад всичко антибългарско, което би могло да обиди и да оскърби по-голямата част от народа ни. Нещо повече, точно те стоят в основата на разделението на нацията ни, налагайки атеистичните си глобалистки възгледи по един изключително арогантен и брутален начин.

Натрапвайки ни различни субкултури, абсолютно чужди и неприемливи за народа ни, и отричайки всичко, което би могло да се свърже с България, всичко, заради което бихме се гордели като нация, бе системно подлагано на дисекция и отрицание, на подмяна, от розовата хунта и техния псевдопрогресизъм.

Това са хората, които аплодираха нарязването с флекса на Паметника на Съветската армия в столицата, а после се събраха на коледно тържество и ядоха торта, гарнирана с главата и крайниците на разчлененте фигури на българската майка с дете на ръце. Тези самопровъзгласили се за единствени обществени ментори и демократи са същите, които активно и натрапчиво зовяха години наред децата ни да се включат в организираните от тях гей паради.

Именно тези българофоби са най-активните украинци у нас, които вееха украинското знаме, кичеха си с него профилите в социалните мрежи и оскверняваха паметници и дори войнишки костници, само защото същите по един или друг начин са свързани с Русия или с определени периоди от историята ни, които те не харесват и много държат да бъдат зачеркнати и обругани. Тези актове на вандализъм се обясняват като гражданска позиция!

Спомнете си Рут Колева, която тенденциозно отиде да се чекне на костницата в Перущица например. Тогава оскверняването бе наречено изкуство!

Редица **псевдоисторици и цели научни колективи, финансирани от външни спонсори, превзеха университетите и започнаха ударна фалшификация на историята ни**, опитвайки се буквално да премахнат от нея всичко, което поколения българи са считали и приемали за свято и сакрално. Посегнаха на иконите на българската литература, като ги замениха с халтураджии като Господинов, Карабашлиев и други подобни, чието творчество е с определено ниска художествена стойност и предизвиква само и единствено присмех и ирония.

Именно техните избранници в българският парламент, тяхното политическо представителство искаха да отменят 3 март като национален празник и енергично протестираха срещу издигането на българският флаг на връх Рожен. От средите на тази дехуманизирана шайка девианти протестиращите български миньори бяха наричани *„блатни джуджета“*, а земеделците ни *„терористи“*.

Отново точно от **тази откровено девиантна секта се сипеха хули по адрес на БПЦ, когато клирът избра Даниил за патриарх български, защото той отказа да обслужи русофобската и антиправославна политика**, прокарвана от едни западни елити, които вече са в агония, но се явяват като кукловоди на уж българската *„градска десница“*.

Тези неща трябва да се помнят и да се имат предвид, за да се разобличават системните опити за мимикрия и ребрандиране на различни хора, които постоянно се превъплъщават в нови и нови роли! Жалко, че започнаха да махат украинските флагчета от профилните си снимки – така по-лесно всички можехме да ги разпознаваме.

С войнстващия си мултикултурализъм и кирякстефчовщина **тази щедро поръсена с грантове от чужди фондации и правителства прослойка от години трови обществената среда и най-вече умовете и сърцата на младите поколения.** За тях нация и национален интерес са мръсни думи, стока, която те продават и от приходите водят един охолен начин на живот, с който парадират. **Прониквайки във всички сфери на обществените отношения, тези хора автоматично опростачиха и принизиха всичко, до което се докоснаха.**

Голяма част от менторите на тази либертарианска безродническа вълна, която ни заля, **са ренегати на собствените си семейства и хора пряко свързани с номенклатурата и службите на НРБ, с чието обругаване точно те най-активно се заеха.** Всичко, което вършат и говорят, е пропито от лицемерие и двойни стандарти, тези винаги се изказват като последна инстанция и са си присвоили правото на монопол върху истината. Невежеството им е франиращо и крайно агресивно. Ругаят и обиждат всеки, който не е съгласен с опортюнизъма, родоотстъпничеството и просташката масова култура, която налагат.

Скъпи приятели, БЪЛГАРИ, това повече не може да продължава! Всеки от нас си има минало и сигурно е правил грешки, но те сами по себе си са несъпоставими с **чудовищното престъпление, което се извърши срещу България и българския народ от** *„перестройчиците“*, които се наричат *„демократи“*. Опитайте трезво, встрани от първосигналните емоции да си дадете сметка, че всичко около нас се разпада и навлизаме в нови тъмни векове. **Ако сега не проумеем, че тази бездуховност и морална нищета, която ни налагат, се нуждаят от твърд отпор, с България е свършено.**

Всички ние сме длъжни да направим така, щото тази креслива общност и налаганите от тях бездуховност и безродие да бъдат поставени в пълна изолация. **Различията ми с тези хора и всичко, което вършат, не са политически, а цивилизационни! Те са малцинство и повече не трябва да допускаме да рушат обществената тъкан и да диктуват дневния ред на народа ни.**

Англосаксонската хранителна верига

Емил ЙОТОВСКИ

Англосаксонската загуба се нарича *„замразяване на конфликта“*. **Това, преведено на разбираем език, ще рече всичко да спре до момента, в който се намира, и да се изчака необходимото време, докато ситуацията се обърне в полза на губещия. Нещо като хибернизиране на умиращ човек, който следва да се размрази в момента, в който медицината вече е открила лечение за нелечимото му заболяване. Тогава, разбира се, човекът или конфликтът ще бъдат размразени.**

Само по себе си това е великолепна идея, но само в случаите когато замразяването трябва да се договори с идиот. Тук идва и втората фаза – как да превърнеш твоя враг и печеливш противник в идиот.

Механизмите са много. Да изчакаме да се дискредитира. Да го съборим от власт посредством *„пролет“*, *„майдан“* или както е модерно да се казва. Да инсталираме на мястото на сваления, убития, обесения лидер напълно продажна политическа шайка, от която се очаква да съставя бъдещите правителства. Да не даваме никакъв шанс на каквото и да е политическо лице достъп до политиката въобще. **Разбира се, ще се тръби, че процесът е демократичен и следователно сложен за осъзнаване от обикновените хора. Ще има специално назначени разяснители, които са на заплата от съответните наши НПО-та. Ще се шикалкави с разделянето на хората на ляво, дясно и център. Ще се набеди всеки опит за национално самосъзнание за крайно ляво, крайно дясно или краен център ако щете. Медиите ще промиват по 24 часа мозъците на населението до пълното им видиотяване. Ще се редуват предавания на малоумни политически анализатори с реалити формати от всякакъв характер. Всеки новинарски факт ще бъде деформиран до политически угодна субстанция.** Социологическите агенции откровено ще мошеничеват и ще се извиняват за огромните си леки неточности с несъвършените си социологически инструменти.

За да може видиотяването да бъде наистина тотално ще се активират **шпиц фактчекърски команди, които да трият профилите и мненията на всеки, който се опитва да изрази някаква мисъл различна от спуснатата политическа доктрина.**

Така твоят враг ще се превърне в идиот. Демократичен идиот, консумиращ банани целогодишно готов да работи до смърт и плащайки си за абсурдни неща, които не само не е поръчал, но и няма нужда да притежава. **Държавата му става идиотска, икономиката му идиотска и решенията му във всеки един аспект противонародни и идиотски.**

Готово! Вече можеш да размразиш конфликта. **Твоят опонент е превърнат в биологичен бульон, който може директно да се консумира със сламка.**

Звучи ли ви познато? Това е, защото процедурата по разграждане винаги носи ползи на прилагация я, а корпорациите, които в момента управляват този объркан свят, се интересуват единствено от своите ползи. **Затова не си въобразявайте, че този световен ред се интересува от приятели и врагове. Той се интересува само от своя ненаситен и циничен търбух. А вие, въпреки приятелските ви намерения, сте само и единствено храна.**

Милена ВЪРБАНОВА

Означава ли, че когато САЩ са против, всички останали са виновни

Картеч от заглавия в медиите, чийто смисъл е следният: *„Ветото на САЩ парализира Съвета за сигурност на ООН“*. Става дума за **единодушното желание на цялото човечество да бъде прекратен чудовищният геноцид над палестинския народ от страна на режима на Нетаняху, което среща отпор от САЩ - вечната бухалка и бодигард на ционисткатa държава.** Какво означава това? **Нима заради ветото на САЩ светът ще продължава да гледа безпомощно как Израел унищожава с бомби, разстрели, отрови и глад два и половина невинни човешки същества - от които две трети са деца?** Значи поискано е прекратяване на геноцида и арест на Нетаняху, но **САЩ са против - и светът си измива ръцете?** Направил е каквото е можал, но е срещнал непреодолима преграда и съвестта му е чиста - така ли? **Не, това е поредното фарисейство на властниците - дори в тия държави, които най-гръмогласно протестират срещу чудовищното изтребление на палестинския народ!** Всяка минута, с която се забавя категоричната забрана Израел да воюва в Газа, носи нови стотици жертви! Или искаме в Газа да не остане живо човешко същество и едва тогава геноцидът да бъде спрян, а Нетаняху да замине на заслужен отдих в Калифорния?

Не, ситуацията с ветото на САЩ не е непреодолима. Тя не може да парализира хуманността, човешкия разум и съвест. Тя е изгодна само на лицемерите в ООН. Има изход от тази "задънена улица"! И той е: Обединените нации да гласуват лишаване на САЩ от правото на вето по конкретния въпрос за прекратяване на геноцида в Газа! Няма спор, че САЩ и управляващата ги дълбока държава, са страна в събитията в Газа, а не неутрални наблюдатели. САЩ не само са съучастници в геноцида, а и негови вдъхновители и нямат право да решават съдбата на Газа. Незабавно сваляне от власт на кървавия режим на Нетаняху, което бе поискано от нормални депутати дори в Кнесета - и съд над престъпниците, избили, по реални сведения над двеста хиляди палестинци. Незабавно влизане на сини каски в Газа и оказване на хуманитарна помощ на жертвите. Създаване в най-кратки срокове на независима Палестинска държава!

Човешкият род е отвратен от словесната акробатика на убийците и техните крепители! Ако светът се откаже от постигането на тези цели заради плоски предлози, всички ни чака съдбата на Газа. Съвсем заслужено.

От стр. 3

Изборите показаха, че

Остава им единствено възможността да тероризират руското население.

Ситуацията с Украйна е тъжна. В Донецк и Луганск са металите, въглищата, минералите, огромните промишлени предприятия, построени още по съветско време. Крим от историческа и стратегическа гледна точка е особено ценен за Русия.

Ако Украйна остане без Крим, Донецк и Луганск, тя ще се превърне в селскостопанска страна и нищо повече.

Войната се води на изтощение, а историята ни учи, че Русия не е губила нито една решаваща война срещу която и да е страна по света. При това не става дума за числеността на руснаците, а най-вече за техния дух.

- Светът беше разделен на два блока след 1945г., днес не е ли вече единен?

- Днес сме разделени не идеологически, а по разбирането дали светът да бъде еднополярен или многополярен.

Русия заяви още преди Китай, че иска многополярен свят. Намирам тази идея за опасна, мисля, че и Путин трябва да го разбира - многополярният свят винаги е водил до войни.

- А кое е по-доброто решение?

- Най-доброто решение е двуполярност, но днес вторият полюс вече не е Русия, а все повече Китай. Но Русия не иска да приеме този обрат и настоява за многополярност, поради което ситуацията е безизходна, защото едва ли Русия ще се съгласи така лесно да бъде второстепенна по отношение на Китай.

- И какво ще бъде реакцията на Доналд Тръмп по този въпрос?

- Щял да остави света да прави каквото си иска и да дойде отново, когато го повикат, за да пометял боклука. И САЩ отново щели да станат доминиращата световна сила и да управляват още 100 години.

- Очакват ни дълбоки промени?

- Появиха се сериозни противоречия и е най-добре да седнем зад масата на преговорите заедно всички, като Западът ще трябва преди това да свали своите условия - човешки права, джендърни теми и т. н. И тогава нищо няма да пречи да обсъждаме каквато и да било нова световна система.

С Русия имаме общи традиции и не можем да я отделим от западната култура - музика, литература, сътрудничеството в космоса и т. н. Жалко е, че следа края на студената война изолирахме Русия. Тогава все още руският елит, руското ръководство и самият Путин бяха ориентирани либерално и искрено искаха да станат част от Запада, но бяха отблъснати.

Днес трябва да се опитаме да намерим отново нашите общи интереси.

Мисля, че с идването на Тръмп има простор и оптимизъм за постигане на споразумение с Русия.

- Какво би могло да съдържа такова споразумение?

- Да бъдат възстановени всички онези споразумения, които гарантират взаимната сигурност, като *“Открито небе“*, договорът за ограничаване на ракетите със среден и малък радиус на действие и т. н. Тези споразумения съществуват и трябва да бъдат задействани отново.

САЩ, ЕС и НАТО трябва да покажат на Русия, че те не са нейни врагове, че Швеция и Финландия нямат основания да се страхуват.

- След влизането им в НАТО навярно за Русия ще е далеч по-трудно да започне конструктивни преговори?

- Да, в това е и проблемът, разширяването на НАТО трябваше да се прави в сътрудничество с Русия.

Най-голямата грешка на Запада бе неговата намеса в процеса на приватизацията в СССР и в Източна Европа, най-вече в начина, по който бе извършена. Трябваше всяка отделна страна да я осъществи според своите условия и специфика.

- Очаквате ли новото американско ръководство да излезе с нова инициатива за помиряване с Русия?

- Да, убеден съм и очаквам такава инициатива да стартирана след 20 януари. Не допускам Тръмп да си признае, че Западът е допуснал грешка, нито пък, че различните инициативи на всички досегашните американски администрации бяха неискрени и изпълнени с арогантност и високомерие в убеждението, че Русия е слаба и ако бъде заплашена със санкции и изолация, ще е принудена да приеме условията на Запада.

Има нужда от спокойна среща, далече от обществеността и пресата, където да бъдат обсъдени и отстранени всички препятствия с цел започване на нова ера във взаимоотношенията. Интересите на опонента обикновено са свързани с фактори, осигуряващи оцеляването и запазването на страната и материалните основи на нейното съществуване. За САЩ това е единната световна търговска система.

В дългосрочен аспект САЩ и Западът имат много повече общи стратегически вектори с Русия, отколкото с Китай. Не става дума за икономически, а преди всичко за културни измерения.

Днес китайците кротко си седят и с наслада наблюдават как едната велика сила се задъхва, а другата – САЩ, вътрешно кърви.

- Тази картина не би трябвало да ги радва, ако нещо стане не както трябва, могат да си загубят партньорите.

- Да, Китай има остра нужда от Запада като пазар за своите стоки, а от Русия като източник на евтини суровини.

-Дълги години Западът отлично сътрудничеше с Китай, но изведнъж реши, че е лош?

- Той стана лош в резултат на това, че ние му помогнахме да стане богат, вследствие на което стана прекалено силен и влиятелен.

Най-безпомощен е ЕС, който няма стратегия и гледа втрещен и парализиран.

- Означава ли това, че през следващите години Тръмп ще предприеме сериозни действия срещу Китай?

- Да, непременно. Но не гореща война, тъй като на САЩ все още им трябва Тайван с полупроводниците. Не вярвам и Китай да иска да го превземе със сила - и той има нужда от тези полупроводници.

- В Украйна преговорите бяха прекъснати и войната продължава.

Ще намери ли Тръмп смелост да поеме отговорността за започване на нови преговори?

- Тръмп и отговорност - никак не ми се връзват тези две понятия. Този човек е безотговорен към всичко. Той никога няма да поеме отговорност за нещо, ако не вижда пряка изгода от това. Но мисля, че ще се опита да изтъргува сделка в своя маниер. Мисля, че от него ще излезе инициативата за преговорите, чудя се какво би поискал в замяна от Русия, ако предложи да й отстъпи Крим, Донецк и Луганск.

Тръмп бе подкрепен отвсякъде

Какво означава краят на Борисов и ГЕРБ?

Панко АНЧЕВ

Когато се появиха еничарите от **Продължаваме промяната,** написах, че парите преминават от едни ръце в друга, а властта сменя капитала, който решава кой да я държи и упражнява.

Капиталът, а и чуждите фондации, представляващи и политическите интереси на т. нар. *„колективен Запад“*, изгубиха интерес към ГЕРБ и Борисов. Дори предизвикаха улични протести и бунтове, чрез които той бе свален от власт.

Можем да гадаем колко Борисов е бил станал непоносим и неверен към този капитал, че той се решава да го отстранява в политически момент, в който още не се е появил равностоен заместник. Това не гарантира стабилна власт и сигурност за парите, които *„обичат тишината“*, но с него е по-лошо и води до непредвидими последици! Ние не знаем конкретните причини, поради които се налагат тези промени. Но очевидно те са важни и не достатъчно основателни, за да сложат край на политическата участ на бившия пожарникар.

Борисов обаче прецени, че времето му не е изтекло и че с повече упорство, риторика на уверения в себе си политик, със самохвалби и интриги, е възможно да се извърши нещо като контрапроцес и да се възвърне предишното статуково. Още повече че и резултатите от изборите показват, че ГЕРБ не изчезва. А появилите се заедно или малко след Продължаваме промяната партии са жалки подобия на политически субекти и нямат никакво влияние върху общественото мнение. И както се формират, организират и управляват, няма скоро да станат популярни и значими политически субекти.

Театралните постановки, които се разиграват с предсрочните избори и невъзможността да се организира управленско мнозинство и се формира правителство, омръзнаха на всички. **Но са неизбежни и единствен начин да се очисти политическият климат от досадата, която произвеждат ГЕРБ и Борисов.**

Борисов е политически най-силен от всички, ала не е най-умен. Той играе с удивително упорство играта, защото мисли, че упорството ще му донесе успех. И вярва, че не го гонят, а само му пречат. И че има начини да очисти името си и убеди господарите си, че може и трябва да управлява, за да го реабилитират. Не знам обаче каква жертва е необходима от него на страна, за да смили жестоките сърца на тези, от които това зависи.

Знам обаче, че **при неуспеха си (а той е неотменим и неизбежен) Борисов ще е принуден да плаща висока цена на своите членове и симпатизанти.** Доста време мина, откак ГЕРБ не са на власт, и държавните служби вече почти са прочистени от тях. А те настояват да се върнат, а и напират много нови за същото.

Но защо Борисов не може да убеди своите, че се е поправил и че ще бъде отново такъв, какъвто е бил в началото? **Защото новите партии, създадени от капитала, за да му противодействат и в крайна сметка да го свалят от власт, са по-послушни от него и не се поддават на демонстрациите и фокусите, които постоянно прави, за да ги залъже и подведе да го послушат.** Те знаят, че ще си изпатят жестоко, ако се подведат и му повярват. И то толкова жестоко, че просто ще изчезнат завинаги от политиката, а и от бизнеса.

Намерил си е майсторите Борисов, няма що!

В една бедна, неорганизирана и хаотична дребнобуржоазна държава, изпитваща тегобите на капиталистическото общество, подобни санкции на капитала срещу политически субекти и техните лидери още повече я хаотизират и довеждат до абсурд. Ако държавата ни беше малко по-различна, вероятно този шум щеше да е по-малък и по-поносим. **А сега от сутрин до вечер, та и през нощта до разсъмване медиите само за това говорят и спорят – ще изберат ли председател на Народното събрание и кой ще управлява.** Дори да изберат, днешните опоненти на Борис няма да получат благоволението на капитала, за да управляват. **Тяхната задача е да затворят страницата** *„Борисов“*.

А иначе политическият край на Борисов означава леко придвижване напред в условията на абсурдната буржоазна демокрация и профаниране и опростачване до крайна степен на живота.

Нещо тотално е сбъркано

Емилия ДВОРЯНОВА

В Румъния на първи тур на президентските избори печели с 23% печели румънският *„Костадинов“*. (През нощта, когато си лягах, печелеше естествено другият кандидат.) Знаем какво ще стане на втория тур, кой с когото трябва, ще се обединява. Какво обаче ме удиви: **социологическите прогнози преди изборите му даваха 5-7%, т. е. той беше** *„извън състезанието“*. **Трябва да си дадем сметка какво означава това и какво означава за демокрацията. Думата е** *„страх“*. И по-точно - страх да говориш. Подземност. Невъзможност за разговор, който да избистря, балансира нещата. Моето поколение, живяло при комунизма, знае до къде води страха. Независимо дали става въпрос за страх да бъдеш *„арестуван“* или страх да бъдеш *„остракиран“*. Румъния ни беше давана за пример, оказва се, че нещата там може да се и по-зле от нещата тук. **Какъв извод си правя: Демокрацията може да функционира само на базата на Доверие.**

Към институциите, но най-вече между хората. Млъкваш, когато осъзнаеш, че основните медийни институции са пропагандни канали. Потъваш в безмълвие, когато отсрещната страна в който и да било спор отговаря с крясъци и обиди, защото отхвърля не идеите, а човека. Тогава влизаш в собствения си *„бункер“*, където и собствените ти мисли не подлежат на *„изправяне“* и балансиране, няма с кого да ги обсъждаш. **Пропаст. И в крайна сметка, вместо 5% - 23%. Така демокрация не функционира.**

Нещо тотално е сбъркано в света, към който принадлежим. Явно пак ще се учим, но по най-трудния начин.

Царят в страхуването

Виктория ТИНТЕРОВА

Ей, гуема гат е тоя Путин! Видяхте ли какво направи в Румъния? Фашист човек почти избраха румънците благодарение на него! Кореспондентът на БНТ съобщи, че с колкото таксита се е возил, толкова пъти шофьорите са били симпатизанти на Калин Джорджеску и Путин. Което било много съмнително! Която пък новина уплаши Симеон на Христина. Но това са подробности от пейзажа... **Наистина, Путин е виновен за Джорджеску, вервайте ми! Диванът ми разказа. Напоследък Путин бил забелязан да се вози с такси из Букурещ и да агитира против НАТО.** Също така плащал огромни суми, само и само таксиметровите шофьори да агитират за Джорджеску. То обаче само с пари не става, трябва си и страх. **А Путин знае как да страхува хората, цар е на страхуването. Знае се, че е заплашвал шофьорите:**

- Дорогой шофьор, аз ти знам адреса и да не се учудиш, като се прибереш, че ти няма чипа на пералнята! Или когда сутрин станеш, да видиш, че гумите ти са нарязани с руска чикийка! А может и без чистачками да останеш... У меня ест очен много путински извращениями, потому что я Путин!

Калин Джорджеску

И шофьорите се разтреперали от ужас и се заклевали да агитират за Калин.

За Путин отдавна знаем, че където види, че има избори и - баам, отива там. Хората си мислят, че се крие по бункери? Не, меси се в изборите на държавите, като лично се грижи за развращаване на нациите с путинизми. И понеже Баширов и Петров напоследък се излагат с новичоците, чува се, че Путин ги е извОлнил, пратил ги е в Сибир и ги е заместил с група хакери.

Сега в Румъния само стотина непеота са останали да се борят за правдата на НАТО, на тях се надява прогресивният Запад... Чакаме балотажа, на който като нищо добрите сили ще победят с един румънец.

Продължение от бр. 44

Неолиберализъм – началото на края

Александър ГОЧЕВ

Колективният Запад естествено е ресурсно ориентиран към САЩ, Канада и Австралия, но няма нищо против открито и прикрито да си пазарува ресурси и от *«неколективния Изток»*, при положение че не може пряко да наложи *«приятелски режим»* в отделни страни.

Си Дзинпин: БРИКС е една от най-важните платформи за сътрудничество и консолидация за широкия развиващ се свят, системообразуващ фактор за формиране на равноправна, подредена многополярност и общодостъпна икономическа глобализация.

Страните от БРИКС се развиват съвместно със своя Нова банка за развитие в области като вериги за доставки, цифрова икономика, космическа, биотехнологическа и други науки и технологии, включително *„зелено“* развитие и продоволствената сигурност. **Извършват 20% от световната търговия. Търговският обем във валути на страните гони обема на операциите в долари.**

Особеност за Китай е обсъжданата в БРИКС тема за замяна на долара по причина, че Китай не иска сериозни конфликти със САЩ. Поради тази причина основният фонд на БРИКС е в долари, което пък усложнява работата за Русия (САЩ налагат санкции на Китай ако работи с Русия). В резултат се оказва, че Си не е главно лице на симпозиума БРИКС независимо, че е планирал такъв резултат. Главен играч става Моди, който пристига на срещата по-рано и дискутира продължително и в отлично настроение с Путин. Не се знае за какво са говорили – коментари няма. Ердоган е също там, което показва, че и за тази хитра лисица съвещанието е с висок статус.

Така БРИКС се оформя като клуб на държави, които виждат своето бъдеще извън доларовата система. Китай не може да играе особено важна или главна роля в тази организация поради простата причина, че иска да запази своето място в доларовата система.

Петстотингодишната глобална хегемония на Запада приключи – бъдещето ще принадлежи на Евразия

(Виктор Орбан).

Б. Световна икономическа криза

Днес сме свидетели на икономическа криза, която започва още от 2000 година, навлизайки в остра фаза през 2008. Тази незавидна ситуация се контролира вече четвърт век, и то само по метода на кърпенето. *Например не се изпуска “язовирът”, за да се ремонтира “стената” (много разходи), а се запушват “пукнатини” чрез емисия на долари.* Така цялата световна икономика се оказва в уникална ситуация: **няма нито едно предприятие, което може да е рентабилно без този кърпежен доларов емисионен поток.**

Трябва да се подчертае, че доларовият поток не се дели равномерно между всички участници, като реално рентабилни предприятия в света няма: ако някоя банка не финансира с емисионни долари вашите клиенти, за да могат да ви купуват стоката, то вашето предприятие не може да съществува. А даването на такива долари се контролира от САЩ.

Збигнев Бжежински: *“Ако вашият елит си държи парите у нас, то това не е ваш елит, а наш”* – това като пример за допълнителен политически ефект.

В резултат общият световен дълг днес надхвърли 100 трилиона долара при световен брутен вътрешен продукт (СБВП) от 105 трилиона. Поголямата част от това феноменално богатство е капитализация на фиктивни финансови активи, като реалните активи, всички реални активи, са формално губещи. Реално съвкупният капитал на световната икономика е отрицателен и по тази причина всичко това няма как да не се срути.

През тази есен общият дълг на правителството на САЩ надхвърли 36 трилиона долара (близо 106 000 долара на всеки американец) и нараства със скорост от 6 милиарда на денонощие.

Директорът на Международния валутен фонд, Кристалина Георгиева, заявява, че световната икономика е в тревожно състояние поради висок дълг, което води до намаляване на държавния доход и увеличаване на безработицата.

Единственото, което може да се направи е капитализация на активи (ресурси) с локални валути в тези страни, които могат да си позволят това. Такива са само САЩ, Русия, Индия и Китай. Всички останали нямат ресурс и ще трябва да се присъединяват към такива локални валути, формирайки нови валутни зони.

От есента на 2021 година в САЩ се регистрира непрекъснат икономически спад от 6% на година (0.5% месечно) – колосоален спад (М. Хазин). Спадът е по-малък от този през 1930-32, който предизвика Голямата депресия в САЩ, но тогава спадът е бил по дефлационен механизъм, а днес той е съгласно инфлационен механизъм, който позволява да бъде прикриван чрез създаване на фиктивни активи (капитализация на фиктивни финансови операции). В резултат днес, за пръв път в историята, икономиката на САЩ е по-малка от 15% от световната. За сравнение само, СССР в средата на 1980-те години (години на върховна активност) е имал икономика 24% от световната.

Заключението е следното: цената за поддръжката на световната доларова система днес е неимоверно висока в сравнение с цената и в момента на нейното създаване (Бретън-Уудската конференция) - тогава американската икономика е била 52% от световната.

Гореописаният негативен икономически ефект е следствие от т. нар. **революция на менажерите. До преди 1960-те години основната печалба се е получавала от собствениците, а менажерите са получавали заплати. След 1960-те години печалбата се получава от менажерите, а собствениците получават дивиденти и капитализация.** Неолиберална икономиката се контролира само от един параметър (парите), което не е никаква наука, а чиста религия.

С известното на всеки българин правило: “Пари при пари отиват!“ А икономиката е на изкуствено дишане: кой ще е тоя луд да инвестира в промишленост, носеща максимум 5-6% печалба, след като може да се играе на финансовия пазар с печалби от 15-20 %, че и повече.

4. Военната операция на Русия в Украйна

През февруари 2022 г. Русия започна военната си операция срещу Украйна след като група страни от НАТО подкопаваха мирното споразумение „Минск II“ в продължение на седем години (признание на Ангела Меркел). В първия ден след началото на военните действия Владимир Зеленски потвърди, че Москва се е свързала с него, за да обсъди преговори с цел възстановяване на украинския неутралитет. Зеленски отговори положително на това условие и дори призова за „споразумение за колективна сигурност“, което да включва Русия, за да смекчи конкуренцията в областта на сигурността, която предизвика войната.

В разговорите, които последваха (преговорите в Истанбул) **Русия и Украйна бяха близо до споразумение, преди САЩ и Обединеното кралство да го саботират** (според многобройни твърдения на хора, свързани с процеса).

Вашингтон имаше директен интерес да използва голямата прокси армия, която беше изградил в Украйна с цел да отслаби Русия като стратегически съперник, вместо създаване на неутрален Киев. В първия ден след началото на военната операция, когато Зеленски отговори благоприятно на започването на преговори без предварителни условия, **говорителят на Държавния департамент на САЩ Нед Прайс отхвърли тази позиция с изявлението, че Русия първо трябва да изтегли всичките си сили.**

В края на март 2022 г. **Зеленски разкри в интервю за The Economist**, че *„има хора на Запад, които нямат нищо против една дълга война, защото това би означавало изтощаване на Русия, дори ако това означава смъртта на Украйна и идва с цената на украински живот.“*

Украинският посланик **Александър Чалий**, който участва в мирните преговори с Русия, потвърждава, **че Путин** е *„опитал всичко“*, за да постигне мирно споразумение и са успели *„да намерят много реален компромис“*. Дейвид Арахамия, украински парламентарен представител и ръководител на политическата партия на Зеленски, каза, че **ключовото искане на Русия е украинският неутралитет**. *„Те бяха готови да сложат край на войната, ако ние, както някога Финландия, приемем неутралитет и обещаем да не се присъединяваме към НАТО. Всъщност това беше основното. Всичко останало са козметични и политически „допълнения“.* Алексей Арестович, бившият съветник на Зеленски, също потвърди, че Русия е била заета основно с възстановяването на неутралитета на Украйна.

По този начин основната пречка пред мира е била преодоляна, тъй като Зеленски предложил неутралитет в преговорите.

Истанбулското мирно споразумение

На 9 април 2022 г. министър-председателят на Обединеното кралство Борис Джонсън отиде в Киев, бързайки да саботира споразумението (използвайки убийствата в Буча като претекст). **Украинските медии съобщиха, че Джонсън е отишъл в Киев с две съобщения:**

Путин е военнопрестъпник, трябва да бъде притискан, а не да се преговаря с него.

Ако Украйна е готова да подпише някакви споразумения за гаранции с Путин, те [Обединеното кралство и САЩ] не са.

Следва

Парламентарно времеубийство: От местопрестъплението!

Провалиха се и шестият, и седмият опит на 51-ото Народно събрание да си избере председател и да заработи като хората. Така *„народните избраници“*, затривайки изтичащите дни от историческо време на България, подариха на своите избиратели един своеобразен нов Ньойски договор. След като *„лидерът“* **Борисов** първо се самопредложи за премиер и размени **Рая Назарян с Атанас Атанасов**, после се отказа да се занимава с тази *„разбита държава“* и заяви, че ще върне веднага неизпълнен първия мандат за сформиране на правителство и задрямва кротко в очакване нещата да се самонаредят. През това време други в парламентарната зала водеха пунически компроматни битки за председателския пост. Пост, който всички разглеждат като трамплин за попълване на *„домовата книга“*, от която президентът Радев трябва да избере следващия служебен премиер. **Тоест никой от участниците в долнопробния спектакъл не вярваше, че този парламент ще започне да приема закони и така ще се избегне заплахата от нови, осми за последните четири години, предсрочни парламентарни избори.** Блокажът продължи с известна промяна на цифрите. На първия тур от гласуването на 27 ноември продължи разделението в ПП-ДБ по отношение на кандидата **Силви Кирилов**, предложен от ИТН, който според тях щял да подаде оставка веднага след конституирането на парламента, сформирането на управляващо мнозинство и приемането от него на съответните закони. Тоест **Кирилов** нямало да се включва сред потенциалните служебни премиери. **Честна пионерска!** Само че по-паметливите помнят, как ИТН се присламчи към ГЕРБ и ДПС при вота на недоверие, след който падна правителството на **Кирил Петков**. Тогава освен ПП-ДБ, и БСП пострадаха от *„политическата шавливост“* на партията на Слави ИТН, която първоначално се нарече *„Няма такава държава“*. А днес от позицията на предпоследна в 51-ото НС се опитва да наложи своя кандидат за председател, сякаш е спечелила изборите с огромно мнозинство.

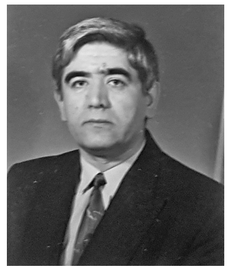

Петко ПЕТКОВ

При гласуването в парламентарната зала при шестия опит кандидатът на **ГЕРБ-СДС Рая Назарян** получи подкрепа само от 69-те свои съпартийци, докато при гласуването за **Силви Кирилов** от ПП–ДБ 17 бяха *„за“*, 1 *„против“* и 19 се въздържаха. За балотажа ДБ обявиха, че няма да участват, а **Божидар Божанов** обвърза това решение с избора на главен прокурор. Коалицията, санким, искала да се приемат промени в Закона за съдебната власт, с които да се забрани на ВСС да прави назначения, когато мандатът му е изтекъл, какъвто е случаят сега. Не участвайки в гласуването, **ДБ щели да намалят броя на нужните за избора на Кирилов гласове** - повече от половината от присъстващите в парламентарната зала. Това обаче се оказа недостатъчно, понеже **БСП остана твърдо зад своя кандидат доцент Наталия Киселова. Назарян получи 69 гласа, всичките от ГЕРБ-СДС, а Силви Кирилов - 100 (17 от ПП, 34 от „Възраждане“, 19 от АПС, 18 от ИТН и 12 от МЕЧ). Против Кирилов гласуваха 101 депутати- 69 от ГЕРБ-СДС, 1 от ПП- Явор Божанков, 30 от ДПС-НН и 1 от БСП. Делян Пеевски обвини ПП-ДБ, че са отишли** *„първо на колене при „Възраждане“, сега при БСП.“* Честити им коалиция *„Москва“* и обяви себе си за *„най-истинската прозападна опозиция“*. Поздрави го не някой друг, а видният отвсякъде еднакво демократ **Александър Йорданов, най-големият келепирджия за последните 35 години.** Подобните по форма са подобни и по съдържание. Нали **Александър Йорданов стана председател на НС при управлението на доминираното от ДПС правителство на професор Любен Беров!** И на кого днес е опозиция **Пеевски,** когато все още управлява служебното правителство на **Димитър Главчев**, върху което *„намагнитизираният“* евроатлантик има огромно влияние? В самозабравянето си *„новият турчин“*, както го нарече **Николай Панков** по телевизия *„Скат“*, а самият той обяви партията си за *„букет от етноси“*, включващ българи, турци и *„миллет“*, сиреч цигани, **призова президента Радев да смени ЦИК, след като твърди че има изборни измами.** Фюрерът на *платените „фантоми“ и „стероиди“* беше забравил, че ЦИК се избира от парламентарните формации. И че кадри от видеонаблюдението в изборните секции показаха в чия полза се правят изборните нарушения - на ДПС-НН и ГЕРБ-СДС. КС също не е убеден в честността на вота, щом нареди да се преброят отново бюлетините в 1777, или 14% от избирателните секции. А изгонването на три държавни агенции от блока на *„Врабча“ 23*, за да бъде настанено там ДПС-НН, показа на кого служи кабинетът *„Главчев“*. А той може да организира и проведе *„успешно“* и осмите извънредни парламентарни избори, ако кризата с избора на председател и блокажа на НС не бъде разрешена.

> *„Моите оборищски депутати са ангели, най-честните, идеални личности, единствените възнаграждения - искам да кажа, прогонни и дневни пари, на които бяха: грозната бесилка и заптийският камшик. Подобни депутати българският народ няма да види вече, докато свят пребъде.“*
>
> **Захари Стоянов,** *„Записки по българските въстания“*

Изгонени, но усмихнати, изпълнили своя дълг: Даниел Лорер и Явор Божанков

Следващото заседание на 51-ото НС беше насрочено за сряда на 28 ноември. Мнозина очакваха наивно възелът с избора на председател на парламента да се разсече, но дали така мислеха основните участници в примитивното парламентарно шоу? Очевидно не, защото станахме свидетели на повторение на вече видяното предния ден. **Рая Назарян** отново не привлече и един глас повече от броя на съпартийците си в НС - 69. **Силви Кирилов** получи още по-малко - 66. За **Наталия Киселова гласуваха 50 депутати**, а за **Петър Петров** от *„Възраждане“* - само 46. На балотаж отидоха **Рая Назарян и Силви Кирилов**. Кандидатът на ГЕРБ Назарян отново получи подкрепата на 69 депутати при 159 *„против“* и 10 *„въздържали се“*, докато след прегласуване **Кирилов** намали подкрепата си от 118 на 117 депутати, при увеличение на гласовете *„против“* от 103 на 104 и запазване на тези, гласували с *„въздържал се“* - 17 от общо гласувалите 238. **Не му стигнаха само три гласа до заветните 120, нужни за спечелване на заветния пост. Тримата отцепници се оказаха Явор Божанков, Даниел Лорер и… Надежда Йорданова. Първите двама бяха заявили предварително, че ще гласуват против, докато Йорданова се оправда с техническа грешка. Последва гневна реакция от страна на ПП, при която Божанков и Лорер се оказаха изключени от парламентарната група, а Лорер и от партията, на която Божанков не е член. От ДБ защитиха двамата, позовавайки се на текстове за свободното волеизявление на** *„народните представители“*. **Това беше един вид покана към отцепниците от ПП да сменят отбора. Ако** *„шавливият“* **Явор Божанков премине в ДБ, МЕЧ или ДПС-НН, ще е направил истински „голям шлем“, докато на Лорер това ще му е първица.** Председателстващият заседанието на 51-то НС Силви Кирилов обяви нова почивка и прикани на съвещание представителите на политическите партии. При очертаващия се развод в ПП-ДБ, ключът от бараката **за избора на председател на НС** пак остана в БСП, която **настояваше** за оттеглянето на **всички** кандидати и договаряне на друг, който е общо приемлив. Председателският съвет, **или както и да се нарича сбирката от представители на партиите**, не постигна консенсус и процедурата по избора на председател на 51-то НС трябваше да се проведе отново в петък 29 ноември, от 11:00 часа.

При осми неуспех, какъвто предричаха дузина политолози, социолози и политически „анализатори“, в канализацията на историята щеше да изтече още една „черна“ седмица. И 240 „народни избраници“ щяха да докажат за сетен път, че народът е последната им грижа. **Новото беше, че Бойко Борисов обяви оттеглянето на Рая Назарян, така че за първия тур от надпреварата останаха трима кандидати: Наталия Киселова от БСП, Петър Петров от “Възраждане” и Силви Кирилов от ИТН. От тях за балотажа се класираха доц. Киселова и доц. Кирилов. Първата получи 87 гласа подкрепа, дошли от БСП и ГЕРБ-СДС, вторият-99 гласа, но никой не получи нужните повече от половината от присъстващите в залата гласове, за да се свърши този омръзнал на всички театър. Процедурата за девети път ще се проиграе в сряда на 4 декември от 11:00 часа.** Вече не сме никаква, а не „счупена“, или „разбита“ държава, както твърди Бойко Борисов. **И той, “организаторът и вдъхновителят на всички наши успехи и победи”, вкарал ни в Шенген и чакалнята на Еврозоната, има съществен принос за тази безизходица.** Въпреки, че е на ти с всички световни лидери, от Урсула фон дер Лайен, до Доналд Тръмп, без да владее нито един чужд език. Но ако народът наистина е суверен, би трябвало да постъпи със своите „избранци“, както селянинът постъпва с мързеливо магаре: да им покаже сопата! **И то, независимо дали и в кой от дните на тази или друга седмица** са постигнали съгласие за председател на НС. Защото изгубеното време не се връща.

Ньойският диктат от 27.11.1919 г. – 105 години по-късно

Полк. о.з. д-р Тодор ПРЕДОВ

Отмина вече датата **27 ноември, на която дата преди 105 г., през 1919 г., България бе принудена да подпише Ньойския диктат, с който се сложи край на участието й в Първата световна война** /1914 -1918/. Нашата страна **излиза от войната победена, без армията й да е претърпяла поражение, с подписване на примирие в гр. Солун /29.IX.1918/ и абдикацията на цар Фердинанд I на 3.X.1918 г. по изискванията на победителите.**

В това време на власт след проведените парламентарни избори на 17.VIII.1918 г. е **БЗНС в коалиция с Народняшката и Прогресивно-либералната партия, а министър-председател е Александър Стамболийски**. Неговото правителство и лично той е принуден да подпише, при създалото се положение, унизителния и катастрофален за българския народ Ньойски договор на 27.XI.1919 г. **Говори се, че Ал. Стамболийски е счупил и захвърлил писалката, с която го е подписал! Договорът с основание се възприема като** *„диктат“*, тъй като е направо убийствен за страната ни. В огромния по обем документ, съдържащ 296 члена, обхванати в 13 части, **са засегнати всички области от живота на тогавашната българска държава**. От снагата на България са отнети **11 278 кв. километра и 237 472 българи остават да живеят под чужда воля**. Страната ни се задължава да поправи напълно причинените от нея загуби и жертви на Съглашението, като **заплати репарации в размер на 2 милиарда и 250 милиона златни франка** чрез полугодишни вноски за срок от 37 години, т. е. до 1956 г. Наред с това тя се задължава **да предаде на Сръбско-Хърватско-Словенското кралство и на Гърция общо 70 825 глави добитък**, а като компенсация за каменовъглените мини Сръбско-Хърватско- Словенското кралство **по 50 000 тона каменни въглища в продължение на пет години.**

В част IV на договора са включени най-съществените и **тежки военни клаузи**, на които най-общо ще се спрем в този текст. Защото икономиката постепенно може да се възстанови, но страната ни остава беззащитна срещу всякакви евентуални военни заплахи от съседните страни. **В отдел I – „Общи клаузи“,** в чл. 64 е посочено, че **в течение на три месеца след подписването на договора военните сили на България трябва да бъдат демобилизирани, а в чл. 66 се определя общата численост на войската - до 20 000 души, вкл. офицерите и чиновниците от допълнителните части; погранична стража – доброволци не повече от 3 000 души; числото на стражарите, митничарите, горските стражари, местните и общинските полицейски агенти и други подобни служещи, въоръжени с пушки, не трябва в никакъв случай да надвишава цифрата 10 000 души.** С чл. 65 се премахва задължителната военна служба и в бъдеще българската армия трябва да се съставя и рекрутира само чрез доброволно постъпване, а чл. 68 забранява всякакви мерки за мобилизиране**. В отдел II – „Морски клаузи“** /6 члена/ се постановява, че от деня на влизането в сила на настоящия **договор всички български военни кораби, включително и подводниците, се смятат окончателно предадени на Главните съюзни и сдружени сили. България има право да поддържа по р. Дунав и своите брегове за полицията и надзора на риболовството най-много 4 миноносеца и 6 автомобилни лодки.** В отдел III – **„Клаузи досежно военното и морското въздухоплаване“** /5 члена/ **се постановява: България не може да има никаква военна и морска авиация; България не може да има управляем балон; забранява се фабрикацията, вносът и износът на въздухоплавателни апарати; всичкият военен и въздухоплавателен материал се описва и предава на съюзниците и пр. и пр.**

Трябва да минат доста години и България отново да направи грешен геополитически избор, като се включи във войната на страната на Германия по време на Втората световна война /1939-1945 г./. **И само благодарение на участието на Българската армия в края на войната на страната на САЩ, СССР и Англия запазва своята териториална цялост.** След войната, при новата международна политическа обстановка, **България попада в сферата на влияние на Съветския съюз до 10 ноември 1989 г.,** когато настъпват нови политически и икономически промени. Този 45-годишен съзидателен период за страната е своеобразен *„златен век“*, **което се съдържа и вижда от международните статистики за нашия икономически, технически и социален просперитет. България укрепва неимоверно много и своите военни възможности като**

ИНТЕГРАЛНА ЧАСТ ОТ ВАРШАВСКИЯ ДОГОВОР

В подкрепа на това си позволявам се да се спра на военните показатели, които се съдържат в **Декларацията на Комитета на министрите на отбраната на държавите – участнички във Варшавския договор,** *„За съотношението на числеността и въоръжението на организацията на Варшавския договор и Северноатлантическия съюз в Европа и прилежащите акватории“*, която бе публикувана у нас във в-к *„Работническо дело“* от 30 януари 1989 г.

ЧИСЛЕНОСТ НА ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ НА НРБ (в хиляди души):

-Органи за управление: Генерален щаб, главни и централни управления на Министерството на отбраната – 1.1 хил. души;

- Сухопътни войски, ВДВ и армейска авиация - 70.4 хил.;

-Войски на ПВО - 17.6 хил.;

-Военновъздушни сили – 4.5 хил.;

- Военноморски флот - 6.3 хил.;

-Части на централно подчинение /разузнаване, свръзки, РЕБ, ВУЗ и др./ - 14.2 хил.;

-Части и учреждения на тила на Въоръжените сили - 2.7 хил.;

- Войски на Гражданската отбрана - 0.7 хил.;

-ОБЩО - 117.5 хил. души.

Забележка: Числеността на МВР и граничните войски не е включена във въоръжените сили на Организацията на Варшавския договор.

Количество на ОСНОВНИТЕ ВИДОВЕ ВЪОРЪЖЕНИЕ НА НРБ:

-Бойни самолети на фронтовата /тактическата/ авиация на ВВС, авиацията на ПВО и ВМФ - 234;

-Бойни вертолети /в това число и на ВМФ/- 51;

-Пускови установки за тактически ракети – 72;

-танкове – 2 200;

-Противотанкови ракетни комплекси – 360;

-Бойни машини на пехотата и бронетранспортьори – 2 365;

-Реактивни системи за залпов огън, оръдия /калибър 75 мм. и по-голям/ и минохвърлачки /калибър 50 мм. и по-голям/ - 3 990;

-подводници – 4 .

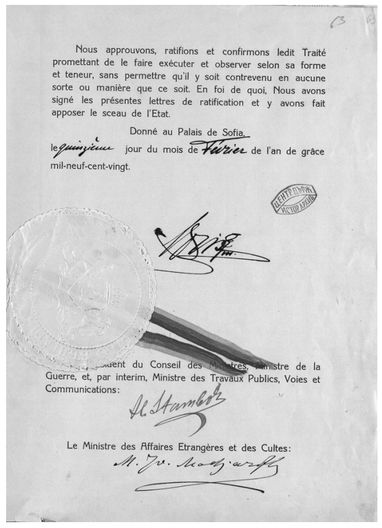

Nous approuvons, ratifions et confirmons ledit Traité promettant de le faire exécuter et observer selon sa forme et teneur, sans permettre qu'il y soit contrevenu en aucune sorte ou manière que ce soit. En foi de quoi, Nous avons signé les présentes lettres de ratification et y avons fait apposer le sceau de l'Etat.

Donné au Palais de Sofia,

le [illegible] jour du mois de Février de l'an de grâce mil-neuf-cent-vingt.

[illegible] du Conseil des Ministres, Ministre de la Guerre, et, par interim, Ministre des Travaux Publics, Voies et Communications:

Le Ministre des Affaires Etrangères et des Cultes:

Факсимиле на последната страница с подписите върху Ньойския договор

Посочените цифри явно са занижени, защото в друга таблица, касаеща авиационната техника на въоръжение във ВВС и ВМС за периода от 1.1.1990 г. до 2004 г., към 1.1.1990 г. общият брой на всички видове самолети е общо 694 /378 бр. изтребители; 104 учебни изтребители и 212 бр. други/, а към 1.1.2000 г. е 593 бр.. Съответно съгласно *„План 2004“ /за присъединяването на България към НАТО/* се предвижда всички самолети да останат само 229 бр.

Какво е станало след това, не ми е известно. **Знам обаче, че този план е коригиран многократно и стотици самолети, и вертолети и хиляди танкове и бронетранспортьори се превърнаха в скрап, който предвидливо беше изкупен от западните ни съюзници поради качествената стомана, а подводниците унищожени**, с изключение на една, която бе откупена като скрап от подводничарите и сега е превърната в музей, а единственият ни ескадрен миноносец *„Георги Димитров“* също е нарязан за скрап. **Подобно е положението и с летателните оръжия - ракетните комплекси. Ще посоча специално съдбата на ракетния комплекс** 9К 714 “ОКА“ Р-400 -SS-23, който е уникален за времето си и затова стои на особеното внимание на САЩ. **Приет е на въоръжение в БНА през 1986 г. Той е придобит от България и за всяка негова ракета са заплатени 112 000 преводни рубли. Съгласно договора България не може нито да предоставя информация за него, нито да го използва без разрешение на съветския Генерален щаб.** Ракетната част служи за създаване на необходимата теглителна сила и да изведе на орбита БЧ, така че да унищожи целта. Дължината на ракетата е 7.315 м, диаметър 0.974 м, стартова маса с бойната част 4 690 кг, двигател – реактивен, твърдогориве - РДТТ, максимална скорост 1 200 м/сек., височина на траекторията - минимална 119 км, максимална 154 км. Далекобойността на ракетата е 400 км, което за балканския регион е напълно достатъчно за отбраната на страната. Ракетата има възможност за снабдяване със **специална бойна част** -БЧ-9с63 с маса 375 кг /за ядрен заряд/ и тогава има мощност 50, 100, 300 кт. Съответно **стандартната касетъчна бойна част** –БЧ-9н74 има маса 75 кг и съдържа 96 касети с тегло от 3.5 кг, съдържащи по 300 бр. осколки с тегло 5 г, а зоната на поражението им е 8-10 хектара. При управление на бойната част /БЧ/ по цялата траектория от спътник, системата за ориентация работи, с което се създава възможност БЧ да се пренасочи по друга цел или по цел, изменила положението, т. е. стрелба по подвижни цели. **Ракетите на комплекса, общо 306,**

На стр. 10

Продължение от бр. 44

На колене пред истината

Десети ноември. Драмата на социализма. Възторзи и падения. Грешки и предателства.

Проф. Велко ВЪЛКАНОВ

Основната фигура бе, разбира се, възлизащата на хоризонта звезда на българската демокрация Ж. Желев (който бе един от двамата съпредседатели на „кръглата маса“). От двете му страни се намираха неговите „съратници“ – Георги Спасов, Петко Симеонов и др., а непосредствено до него седяха асистиращите го „експерти“ Ст. Ганев, Сн. Ботушарова, В. Велчева. (Те тогава още нямаха куража да мислят, че могат да играят собствена политическа роля - задоволяваха се с функциите на специалисти. Но много скоро липсата на хора в СДС ги изведе на равнището на политическите лидери.)

До участието в „кръглата маса“ бяха допуснати като самостоятелни страни БЗНС и БЗНС „Н. Петков“, представляван тогава от М. Дренчев и двамата братя Неврокопски - едни от най-шумните на „масата“. Не бяха допуснати представителите на ДПС. Доган напразно обикаляше пред вратите на НДК - както лявата, така и дясната страна на „кръглата маса“ не прояви никакво желание да удовлетвори претенциите му.

Един от основните въпроси, обсъждани на „кръглата маса“, бе въпросът за избирателната система, по която трябваше да се произведат предстоящите избори. Именно по този въпрос си позволих да взема отношение, за да изразя предпочитанията си към пропорционалната система. Смятах, че в онзи момент пропорционалната система ще съдейства в по-голяма степен за политическото структуриране на обществото. Имах освен това и опасението, че при нововъзникналите обществени условия мажоритарната система силно ще насърчи охулването на отделните кандидати за народни представители. Доколкото тя е борба преди всичко на личности, именно срещу личностите щеше да бъде насочен и „противниковият“ огън.

Сериозно бе обсъден и въпросът за приемането на нова конституция. Не се отнасях положително към тази идея. Смятах, че на първо време трябва да се задоволим с някои съществени изменения в действащата Конституция. Едва след като обществените отношения се „слегнат“, едва тогава, върху една вече сравнително стабилна, успокоена социална основа, бихме могли да пристъпим към изработването на новата конституция. Хората на СДС обаче, обзети от „революционното нетърпение“, не се съгласиха с тези доводи, в резултат на което се реши изработването на новата конституция да е една от основните задачи на най-близкото бъдеще.

„Кръглата маса“ не предложи сериозни проекти за излизане от политическата криза. Всъщност тя нямаше и такава задача. Лидерите на СДС виждаха в „кръглата маса“ преди всичко плацдарма, от който трябваше да започне постепенното изтласкване на БКП от сферата на властта. (Нали самият Ж. Желев предричаше, че за БКП ще се говори само в минало време, че тя е партия, осъдена да се раздели с властта.)

В „кръглата маса“ намери израз психологическият портрет на обществото ни по онова време. Той бе двуцветен: от едната страна виждахме унилите вчерашни, от другата - бодрите днешни. Дълго време този образ щеше да се запази без особени промени. После картината щеше да започне да избледнява, за да ни даде накрая други форми и друго настроение. „Бодрите днешни“ не успяха да се окажат достатъчно „днешни“ - те се оказаха всъщност прекалено вчерашни (направо онзиденшни). Те поискаха не възход към бъдещето, а реставрация на миналото. Така те се самоосъдиха, защото само с минало не се живее. „Унилите вчерашни“, обратното, много бързо успяха да се освободят от всичко неприемливо, което се съдържаше в характеристиката им на „вчерашни“. Тяхната социалност, която непрекъснато ги възпроизвежда като партия на бъдещето, бързо ги изведе до позициите на днешния ден.

Непосредствената задача следователно бе произвеждането на избори за Велико народно събрание, което, от една страна, да упражнява функциите на обикновен законодателен орган, а от друга - да изработи новата конституция на страната.

В Националния съвет на Отечествения фронт (тогава, мисля, бе все още фронт, а не съюз) бе създадена работна група по изготвянето на проект за нов избирателен закон. В работната група влизаха Живко Миланов, Стефан Стойчев, Евгени Танчев, Любомир Бадждков, Емилия Друмева, Тодор Батков и аз. На заседанията ни в началото идваше и Георги Близнашки, но съществуващата между мен и него несъвместимост наложи той да прекрати участието си в тях. Понякога на заседанията ни се появяваше и Гиню Ганев, но с нищо не се намесваше в нашата работа. (Тогава Г. Ганев далеч нямаше

„Кръглата маса“ не предложи сериозни проекти за излизане от политическата криза. Всъщност тя нямаше и такава задача.

онази самоувереност, която по-късно придоби. Той все още биваше разглеждан като адютант на П. Кубадински.) Политическите решения по бъдещия закон без съмнение се приемаха от БКП и СДС (напр. за избирането на 50% от народните представители по мажоритарната и 50% по пропорционалната система). В достатъчно широките граници, които ни бяха оставени, ние полагахме искрени усилия да осигурим една наистина демократична избирателна система.

Ще си позволя - с известно притеснение - да отбележа, че съм авторът на едно от нововъведенията в избирателната ни система - възможността в изборите да участват и намиращите се в чужбина български граждани. Смятах, че ще бъде правилно да приобщим нашите сънародници, оказали се по една или друга причина в чужбина, към процеса на възраждането на страната ни. Нека те заживеят, казвах си, с проблемите на България и да съдействат според възможностите си за тяхното решаване. Предложението ми бе прието, в резултат на което в законопроекта се появи и съответен текст. По-късно в публикуваната във в. „Работническо дело“ моя статия „Изборите според Избирателния закон. Но какъв закон? Каква система“ (13.2.1990 г.) защитих вече и публично своята идея до участие в изборите да бъдат допуснати и намиращите се в чужбина български граждани.

По-късно обаче у мен, пък и не само у мен, възникнаха сериозни съмнения в целесъобразността на разпоредбата, допускаща гласуването в чужбина. Първите възражения дойдоха от представители на Министерството на външните работи. Оказа се, че гласуването в чужбина е изключително скъпо и трудно за организиране мероприятие.[3] Оправдано ли е то? Отговорът би могъл да бъде положителен само ако гласуващите в чужбина български граждани съставляваха по-значителен брой. Но изборите през 1991 г. показаха, че намиращите се в чужбина наши граждани не проявяват особен интерес към тях.

Неизбежно бе да коригираме отношението си към създадената от самите нас правна възможност. За какво наистина трябва да разходваме милиони левове, когато политическият ефект от гласуването в чужбина се оказва минимален (без всякакво отношение към крайния изборен резултат)? Неизбежната преоценка доведе до това, че в приетия от ВНС избирателен закон, по който трябваше да се произведат изборите за 36-ото Народно събрание, не се съдържаше разпоредба, предвиждаща гласуване в чужбина. Тогава Желев изрази мнението, че чл. 11 от новия избирателен закон, като изключвал възможността да се гласува в чужбина, въвеждал „териториални предели за упражняването на избирателните права“ и по този начин нарушавал Конституцията, която „изрично признавала на гражданите на Република България всички права и задължения по Конституцията“ - „където и да се намират“.

Лъхащата от горните разсъждения правна неграмотност трудно може да прикрие опита за примитивна политическа спекулация: лошата БСП е против правото на намиращите се в чужбина български граждани да участват в изборите, докато добрият СДС е за това тяхно право. Ако се подчиним на логиката, съдържаща се в тези разсъждения, трябва да приемем, че сме лишили от избирателни права ония наши граждани, които, намирайки се в дадено болнично заведение, като не са достигнали необходимия за образуването на избирателна секция брой, няма да участват в гласуването. Следвайки същата тази президентска логика, ние, оказва се, ще трябва да организираме избирателни секции дори и за намиращите се в Антарктида български граждани. Верен на лицемерната си природа, СДС се възползва от мнозинството си в 36-ото Народно събрание и възстанови възможността за гласуване в чужбина.

Резултатите от президентските избори отново обаче разкриха нецелесъобразността на правната възможност да се гласува в чужбина. При първия тур на президентските избори в чужбина са гласували всичко 17 385 души, а във втория тур - 16 794. Заради тези 16 хиляди души, които при това са и без всякакво значение за крайния изборен резултат, са разходвани милиони трудно събирани левове. Мотивиран допълнително от данните за участието на „чужденците“ в президентските избори, предложих чл. 11 от избирателния закон да отпадне. Няколко дни по-късно „Демокрация“ излезе е хулителска статия срещу мен - как съм посмял да искам ограничаване на избирателните права на намиращите се в чужбина български граждани. Минималният (нищожният) брой гласували в чужбина (че дори и в Турция!) за парламентарните избори през декември 1994 г. още веднъж потвърди цялото безсмислие на усилията да осигурим една правна възможност, от която прекалено малко хора се интересуват.

Състоянието се през юни 1990 г. избори за Велико народно събрание преминаха при пълно спазване на закона и на демократичната избирателна практика. Не се допуснаха никакви инциденти, които да смутят спокойно протичащия избирателен процес. Намиращите се в страната ни представители на други държави (т. нар. наблюдатели) признаха единодушно законността и демократичността на изборите. БСП получи около 48% от гласовете на избирателите и над 52% от местата във ВНС. СДС съкрушено кършеше ръце: не може да бъде да сме загубили изборите, това е измама. Самият Желев има наглостта да заяви, че изборите са започнали с фалшификация и са завършили с фалшификация. Йосиф Сърчаджиев (този иначе великолепен актьор) се зае да изиграе най-лошата роля в своя живот, като проля сърцераздирателно и няколко сълзи на измамената девственост. Всичко това бе недостойно. Не бяха мъже да признаят загубата си, а се впуснаха в лицемерно-сантиментални машинации. Измама в изборите наистина имаше, но тя бе от страна на СДС. Съвършено точно зная (не само от доклада на нарочната комисия, избрана от ВНС), че Стоян Ганев е „избран“ именно с измама. (Това призна братът на моя позната, който е бил застъпник на СДС в Пазарджик.) Съществуват достатъчно основания да смятам, че измама е имало не само в Пазарджик.[4]

Така завърши този изключително важен етап от нашето развитие. Той не бе благоприятен за страната ни. Отворен бе пътят към властта за една подчертано антинационална и антисоциална сила, каквато бе СДС. Тепърва ще се изяснят действителните причини, довели до злощастието да бъдем управлявани от СДС. Допускам ръководни среди в БСП да са смятали, че най-добрият начин да излекуват хората от СДС е да ги поставят за известно време под негова власт (хомеопатично средство!). Иначе, ако СДС не бе допуснат до властта, хората можеха да си мечтаят: „Ех, ако беше сега СДС на власт!“ Ето ви власта на СДС и вижте какво може тя. Достоен за уважение „маньовър“, но се боя, че той излезе прекадено скъп за народа ни. СДС бе, разбира се, необходим като опозиция, но не биваше да му се предоставя властта - поне в онзи момент. Той бе неспособен за отговорно упражняване на съсредоточените в държавната власт огромни възможности. Както можахме да се уверим по-късно, той щеше да ги използва единствено в името на своите тясно групови, егоистично разглеждани интереси. Чрез него самата държава се превърна в опасна за обществото котерия.

Като излагам тези свои съображения, аз заедно с това не мога да не се питам дали всичко, което стана у нас, не трябва да се обясни с най-простото - с липсата на достатъчно мъжество у хората, застанали тогава начело на БСП и българската държава.

От стр. 9

Ньойският диктат...

СА УНИЩОЖЕНИ ОТ АМЕРИКАНСКА ФИРМА

съгласно *Меморандума за разбирателство между Правителството на РБ и правителството на САЩ, за подпомагане при унищожаването на ракетни системи и свързаното с тях оборудване и материали и компоненти,* подписан на *31* май 2002 г. Финансирането се осигурява от правителството на САЩ. Споразумението е подписано на 27 юли между Министерството на отбраната на РБ и американската фирма СДА (Controll ed Pemoliti on inc) (Controlled Demolition ine). В него влизат общо следните **четири ракетни системи**: 1. SS – 23 (ракетен комплекс 9К7 14 „ОКА“) 2. SCUD B (ракетен комплекс 9К 72) 3. FROG 7 (ракетен комплекс 9К 52). 4. Налични SCUD A (8К 11 ракети). **Всички ракети на посочените комплекси следва да бъдат унищожени на военния полигон** „*Корен*“, край с. Змеево, Старозагорски окръг. Местната общественост е против и затова на 5 юни три самолета СУ-25 почти едновременно хвърлят 96 броя 100 килограмови бомби, за да се убедят представителите на обществеността, че не може да се предизвика сеизмична активност. Любопитно е, че са унищожени и влекачите на ракетните комплекси, за които нашите специалисти са поискали да останат за нуждите на гражданската отбрана.

Запознавайки се с цифровите данни от таблиците, публикувани във вестника, се чувствам горд, че когато родината ми имаше **Българска народна армия, която беше наборна, обучена и със съответната военна техника, територията и населението се чувствахме добре защитени от всякаква чужда агресия. Неволно правя асоциация с военните клаузи на унизителния Ньойски договор, подписан на 27 ноември 1919 г. след приключване на Първата световна война. Тогава сме били победена страна, а сега уж станахме съюзници, а отново сме на положението от преди 105 г. Страната ни е опустошена икономически, политически и военно. Това е видно с просто око и за най-предубедения днешен** *„евроатлантик”*. **Като че ли потомците на господата от Ньой са приложили повторно неговите клаузи на нашата изстрадала България.**

Всичко изброено като че ли им се е видяло малко, за да се унижи народът ни и негова доблестна армия, разоръжавана два пъти от предците на новите ни евроатлантически съюзници.

На 27 ноември в Народния театър „Иван Вазов” (въпреки грандиозния протест във връзка с годишнината от победоносната битка при Сливница през 1885 г.) се осъществи представлението на пиесата на **Бърнард Шоу** *„Оръжията и човекът”*. **Тя е написана в края на XIX век във връзка със Сръбско-българската война 1885 г.** На 7 ноември при Сливница **българската войска печели битката и така защитава обединението на Княжество България и Източна Румелия** в една национална държава.

Датите на представленията - 7, 8, 9 и 27 ноември не бяха избрани случайно. Тяхната цел е да унижат по най-перфиден начин националното ни самочувствие и да подчертаят презрението към българският народ с използване на най-оскърбителни думи и квалификации. Постановката в театъра е плод на сърбохърватския режисьор от еврейски произход **Джон Малкович**, който за това получава баснословен хонорар, за да осмива българската войска и нейната победа, извоювана макар и с *„черешови топчета”*, както се сочи в пиесата.

С новите ни евроатлантически *„приятели”* и безграничния слугинаж на българските политици и държавници нашата армия върви към закриване и обезоръжаване, поради което може да стигне и до черешовите топчета от Априлското въстание през 1876 г. Дано Господ да е българин, за да не се случи!

Тактическа балистична ракета SS-23

Зенитно-ракетен комплекс С-125-М1- „Нева“.

---

4 За измамните действия в Пазарджик, довели до „избирането“ на Ст. Ганев, във ВНС бе образувана специална комисия, възглавявана от двадо Панкратий. Но комисията за съжаление не можа да приключи своята работа и да ни представи своя доклад. Представителите на СДС в комисията използваха всички процедурни възможности, за да не допуснат да се стигне до приемането на решение за касирането на избора на Ганев. Мисля обаче, че и ръководството на левицата носи определена вина за това. То сметна за нецелесъобразно да влиза в неизбежния остър конфликт със СДС заради личност като Ганев, който конфликт при това цял и да героизира Ганев.

3Например в Токио през 1991 г. са гласували около 20 души, но само билетът на куриера, занесъл изборните материали, е струвал около 10 хил. лв. Общо за гласуването в чужбина по време на изборите през 1991 г. са разходвани около 29 млн. лв (тогава!).

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
Акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
Акад. Николай ХАЙТОВ
Ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
“Втора Зора“ ЕООД
Печат “Нюзпринт“,
София, ул. “Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF
Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 60 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 29.11. в 13 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа
ISSN 1310-8492

Думи за Фидел

На 25 ноември 2016 г. приключва земният път на една легендарна личност – Фидел Алехандро Кастро Руз, огнедишащия трибун и кумир на революционна Куба. *„Звездният кон на революцията“* – така един български поет нарече **Ел Команданте, човека, който беше и остана символ на волята и надеждата, на вярата и храбростта да поведе битката на бъдещето с миналото.** И който беше **осъден да победи, защото имаше съзнанието, че историята ще го оправдае**. Фидел знаеше, че този, който не може да се бори за другите, няма никога да успее да се пребори и за себе си. **Той жадуваше Куба да е свободна и го постигна, макар да съзнаваше, че революцията не е легло, покрито с цветове от рози.**

Роден в заможно семейство на **13 август 1926 г.** в Бриан, Източна Куба, Фидел избира най-благородния и най-праведен път – **да бъде защитник и водач на собствения си народ в неравната битка не само с латифундистите от острова, но и с могъщия си, отстоящ само на 80 мили от бреговете на Куба съсед.**

Казват, че сръчните момчета от *„Ленгли“* **след всеки неуспешен опит да го убият са гасили дълго своята ярост и мъка в шумните среднощни локали.** И велико изпитание ще да е било за тях да осъзнават, че те, легионерите от **железните обръчи на доктрината** *„Монро“*, **неумолимите и страховити конници от ескадроните на смъртта и операция** *„Кондор“*, за своя изненада смесват отчаянието си от неизпълнената за пореден път задача с възхищение **от умението на Фидел да формулира най-пламенните и най-необходими призиви към народа, който те не могат да победят**.

В тези звездни часове, **когато Фидел говори**, казват, и Океанът замлъквал, и Небесата дори притихвали, а с титанична мощ **площадите на Хавана изригвали своята вулканична клетва**: *„Родината или смърт!“* И цял един народ с пламтящи от възторг и решимост сърца е **повтарял след Фидел, че е готов да угасне като звезда в небето над Куба, вместо да оцелее в ада на прелестите на** *„свободния свят“*.

„Не се страхувайте от славната смърт в името на Отечеството. Да умреш за родината – значи да живееш“ – **гърми гласът на Фидел.** И как близко, затрогващо топло и честно отекват тези негови думи и **в сърцето на всеки българин**. Те извират сякаш от **кремъчната твърд на Балкана и безсънният хайдушки вятър ги припява и носи под обсипаното със звезди българско небе:** *„Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира!“*

Фидел в едно със своите другари успя да преведе Куба през трънливия път на революцията и да я пресътвори като мечтания Остров а свободата, като опора и пример за всички, за които любовта към Отечеството превъзходи всяка световна добрина, а земята, която ги е родила, носи гордото име Родина.

Минчо МИНЧЕВ

За почест!

На полк. Борис Дрангов

Върбан ВЕЛЧЕВ

Той бе чист и светъл като идеала,
на който обрече и сърце, и меч:
България мощна, единна и цяла
в предела вековен на нейната реч.

Бог му даде всичко, за да бъде личност,
покорила с пример хиляди души:
глас, осанка, образ и досущ античен
дар на предводител, който не греши.

Светеше пред него целта многолетна,
озарила стръмен и мъжествен път.
И плющеше в битки флагът наш трицветен,
натежал от клетва: "Свобода ил' смърт"!

Той покръсти в доблест и в изкуство
бойно цял полк офицери в своя роден град.
Горе, на небето, в редове нестройни
бият крак пред него в призрачен парад.

Българийо мила! Той бе твоят рицар!
На теб той отдаде ум, сърце и меч.
Той не бе единствен в дългата редица.
Но - пред много други - стигна по-далеч!

Паметна вечер, посветена на Фидел Кастро

На 25.11.2024 г. в София, в Парк-хотел „Москва, се проведе паметна вечер, посветена на Фидел Кастро, организирана от Асоциацията за приятелство *„България – Куба“* **и Посолството на Република Куба в Република България.** Поводът е навършване на **осем години от неговата физическа смърт.**

Присъстващите изслушаха химните на Р България и на Р Куба.

Водещата **Станка Шопова** подчерта **значението на Фидел Кастро като национален герой на кубинския народ, ярък държавник, революционер, деец на международното комунистическо, работническо и националноосвободително движение; прозорлив мислител и стратег.**

Изказвания направиха: **Н. пр. извънредният и пълномощен посланик на Куба г-жа Мариета Гарсия Хордан; Тамара Такова – представител на Асоциацията за приятелство България – Куба; Идания Гонсалес – председател на Асоциацията на кубинците в България; Боян Ангелов – председател на Съюза на българските писатели; проф. Захари Захариев – председател на Федерацията за приятелство с народите на Русия и ОНД, председател на Фондация „Славяни“, президент на Националната асоциация „Един пояс, един път“; Снежана Тодорова – председател на Съюза на българските журналисти; Евгений Белий – председател на Българския антифашистки съюз; Матей Шопкин – поет, съставител на антологията „За Куба с любов“; Петър Андасаров – поет; Добрин Добрев – от Съюза на българските писатели; Ирина Кръстева – представител на „Руски съотечественици“ в България; контраадмирал Петър Станчевски – председател на клуб „Военни моряци“ към СОСЗР; Камен Тасков – общественик, и други .** В края на проявата бяха показани документални кадри от живота на **Фидел Кастро** и прекрасни рисунки на участниците в конкурса *„Куба – далечна и близка“*.